

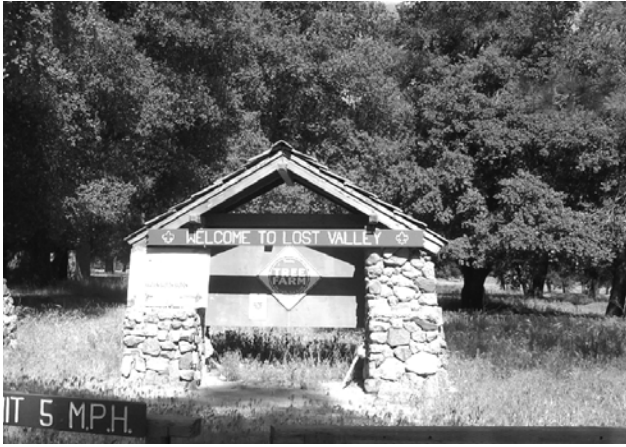
“LOST VALLEY”

Là một khu đất trại mà khi thoáng nghe qua cái tên, tôi đã thật sự không có một ấn tượng gì và đây hình như cũng là kỳ trại đầu tiên của tôi đối với Liên Đoàn Trường Sơn mặc dù tôi chưa phải là một thành viên của đoàn. Vào ngày đi trại, tôi đã chuẩn bị đầy đủ cho một buổi camping kể cả bản đồ với những ghi chú rõ ràng. Tôi rời Orange County vào lúc 2 giờ 30 chiều, với dự định sẽ đến đó khoảng 5,6 giờ chiều là cùng. Khi exit ra khỏi freeway, trời vẫn còn sáng, tôi ghé vào mua thêm ly cà phê và tiếp tục lái xe theo chỉ dẫn của bản đồ. Qua khỏi một cái chùa, tôi chạy vào con đường đất đỏ. Đi thêm một chút, tôi thấy con đường có vẻ không thông nên quay trở lại con đường cái mà chạy tiếp. Chừng 15 phút sau, tôi có cảm giác mình đã đi sai vì chỉ dẫn không còn đúng nữa. Thế là tôi phải đi ngược lại và vòng tới vòng lui trên đoạn đường mà tôi nghĩ sẽ có một con đường đất nhỏ để quẹo trái, nhưng mà không biết con đường này là con đường nào. May quá, đã thấy được một bảng nhỏ sát mặt đất với dòng chữ Việt Nam, thế là tôi quẹo vào ngay. Ôi chao! Đường gì mà khúc khuỷu như vậy! Toàn đá là đá, xe đã chạy thật chậm mà còn bị xóc lên xóc xuống. Nhìn thấy cái dốc nhỏ, tôi nghĩ thầm, chắc “valley” cũng chỉ gần đây đó dưới ấy. Nhưng không phải, đường lại lên dốc, rồi lại qua một cái cổng nhưng chẳng có một bảng hiệu hoặc một lá cờ nào. Tôi bước xuống xe, đứng tần ngần nhìn quanh không biết đi con đường nào vì bên kia cũng có một con đường nhỏ tách ra. Cây cối chung quanh thì khô cằn với những bụi xương rồng và núi đá, nhà cửa

thì không có, cả người cũng không thấy một bóng. Tôi ráng lết thêm một đoạn nữa để xem có gì khả quan hơn không, nhưng vẫn tình trạng mù mờ, tôi thật không biết mình đang đi về đâu! Trời đã xế chiều, mặt trời sắp lặn, tôi hơi sợ vì có đứa con nhỏ bên cạnh. Thôi thì đành phải đi ngược trở về vậy. Ra lại đến con đường cái, trước khi rẽ phải để chạy về freeway, tôi ngừng xe lại chờ cho một người khách bộ hành băng ngang. Với một chút tò mò, muốn biết để đỡ ám ức, tôi đã hỏi người bộ hành về địa điểm “Lost Valley”. Bà ta bảo tôi đã đi đúng đường rồi và nếu tiếp tục đi chắc chắn tôi sẽ tới. Đồng thời bà cũng trấn an tôi rằng ở nơi này rất là an toàn. Sự điềm đạm, tận tâm của người khách đã làm tôi phải suy nghĩ. Sao bây giờ? Nếu đến được đất trại, gặp được bạn bè thì chắc là sẽ vui lắm. Đường về thì cũng khá dài, tôi hỏi đứa con gái 6 tuổi: “Sao hả con, mình đi tiếp không con?” Con bé trả lời: “OK” liền. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nó mới 6 tuổi làm sao mà biết cái gì để “OK” hay không. Nhưng câu trả lời của nó như một sự đồng lòng đã làm tôi quyết tâm đi ngược lại.

Tôi lái xe thật chậm để bảo đảm an toàn cho bánh xe vì sợ bẻ bánh dọc đường. Đi chừng 20 phút, thì trời tối dần và sập xuống thật lẹ. Từ từ trước mặt tôi không còn thấy gì ngoài đoạn đường mà ánh đèn xe chiếu xuống. Trời hôm ấy lại không có trăng và chỉ thấy đám bụi mờ. Lo quá, tôi nắm tay con hỏi nó: “Con có sợ không? Đừng sợ nghe, có mommy ở đây, mình sắp tới rồi con.” Nhưng câu nói này chắc có lẽ để trấn an tôi hơn là trấn an con bé. Nó ngồi ấm áp trong chiếc chăn nhỏ và ôm một cánh tay của tôi rồi tựa đầu vào. Còn tôi thì chỉ lái một tay vì lái rất chậm. Tôi có thể có cảm giác được rõ ràng con đường đất gồ ghề với những cục đá nhỏ bên dưới mỗi khi bánh xe lăn qua. Xe cứ lục cục như thế mà đi. Đã tới nước này, lỡ rồi! Biết làm sao hơn, đi ra thì cũng xa mà đi vào thì cũng vậy! Tôi vốn quen thuộc với nhiều đường xa nhưng sao kỳ này tôi không thể nào tin được vào chính bản thân mình. Tới bây giờ tôi mới cảm nhận được hai chữ “Lost Valley” vì tôi thật sự “lost”. May mà nhờ có con bé bên cạnh cho tôi một chút bình an. Hai mẹ con nắm lấy tay nhau, nương tựa vào nhau và thật cần đến nhau... Con bé bình tĩnh hơn tôi, chỉ ôm tay mẹ là đủ thấy an lành. Tôi thì lo sợ hơn nó, nhưng nhìn đứa con nhỏ dựa vào

mình, lòng tôi cảm thấy mạnh dạn hơn nhiều lắm. Nhìn về phía trước, con đường trải rộng hơn, trời vẫn tối đen như mực, thiết là cảnh đêm bao trùm đã làm cho con người phải sợ hãi. Nhưng càng sợ thì càng mong đợi và càng hy vọng. Tôi thật hy vọng! Hy vọng ở cuối đoạn đường này sẽ là khu đất trại, ở nơi đó sẽ cho tôi gặp lại được bạn bè của tôi và được ăn một buổi cơm tối. Cuối cùng, trước mặt tôi giữa một khu rừng đen thui đã hiện ra những đốm lửa nhỏ lóe lên, tôi mừng muôn khóc. Có đèn rồi, vậy là đã có người ở nơi ấy. Tôi sung sướng muôn reo hò: “Yeah! Tới rồi con ơi!” Những ánh đèn lập lờ kia mỗi lúc một tới gần. Tôi thật sự đã đến được đất trại và chỉ vài phút nữa thôi, bạn bè sẽ ra để đón tôi. Dừng xe bên lề trái, có bạn và vài người chạy lại hỏi “Mới tới hả? Sao mà trễ vậy?” Rồi người này, người kia lẳng xẳng chạy lại giúp đỡ. Lều được dựng lên, đồ ăn được mang tới. Xin cảm ơn mọi người! Cảm ơn mọi người đã cho tôi một tình thân! “Lost Valley” thật đã để lại trong tôi một kỷ niệm thật đáng ghi nhớ với đứa con gái của mình. Trên đường đi có biết bao nhiêu là quyết định có thể sai lầm cộng thêm những nỗi gian truân của nó. Có người đi tới dễ dàng, có người phải trải qua thật nhiều khó khăn. Nhưng qua bao cảm giác của ngày hôm ấy, tôi hiểu được rằng tình thương là chìa khóa chính để tôi có thể vươn tới trước mà tìm đường về “nhà”, một nơi chốn bình yên và thương yêu của con người!

Chùm Nho Xanh.

